

4 Toch overwonnen

J. H. van der Lichte

„Wim, Wim, hoor es!”
Geen antwoord.
„Toe jô, la'es kijken.”
Wim schudde van nee.
„Flauwerd!” bromde Bas.
„Wordt er wel gewerkt op de achterste bank?”
Snel dook Bas naar voren, kraste met z'n pen wat op 't papier.
Even wachtte ie
„Zeg heb jij er ook nul uit?” verzon ie verder.
Wim zweeg. Werkte voort.
„Toe krent, schiet es 'n endje op,” hield Bas vol.
Met z'n voet kwam ie op Wims voetenplank, voor em, en drukte naar links.
Wim bleef en duwde Bas' voet terug.
„Flauwerd!” schold Bas.
Toen voorzichtig schoof hij iets naar rechts.
Bukte dieper
Nou moest ie oppassen, dat de Rooie em niet snapte.
Die was fel op spieken
Als dat gekke jog van Dekker nou maar niet verschoof
Hè, wat stond daar? zeven en één achtste?
„Bas, breng jij me je blaadje es,” klonk het opeens.
Met een schok zat hij rechtop.
Een hoog-rood vlamde over zijn verschrikt gezicht.
Bas aarzelde.
„Moet ik lang wachten?” vroeg meester Van Duinen streng.
Langzaam kwam Bas uit de bank, naar voren.
Onwillig gaf hij z'n blaadje over.

„Zo, dat is een nul voor je proefwerk,” zei meester kort en legde het blaadje op de lessenaar.

„Ga maar weer zitten.”

Onverschillig liep Bas naar zijn plaats terug.

„Au!” schrok Wim, „zeg, trap je grootje.”

„Hou je snater, lafbek,” nijdigde Bas geniepig achter Wims rug.

Meester keek.

Bas zocht wat in z'n kastje

„Die nul zal ik je betaald zetten,” vinnigde hij opnieuw, „wacht maar jochie.”

Gelukkig, de bel luidde.

„Maak ons getrouw, óók in ons werk,” bad meester Van Duinen.

Bas hoorde het niet.

Hij dacht aan héél andere dingen.

Langs de kronkelende rivierdijk kwam Wim Dekker.

Wijd lag het landschap onder de grauwe Decemberhemel.

Breed stuwde de rivier haar donker water langs de smalle, kale uiterwaarden.

Traag voer een sleep stroomop, een lange rooksliert nalatend.

Wim had brood bezorgd bij een klant. De lege mand op z'n rug, de handen in z'n zakken, floot ie 'n vrolijk deuntje. En hij wàs vrolijk.

Morgen begon de kerstvacantie.

Verleden week had hij z'n rapport al gekregen en een pluim van meester Van Duinen.

Zo doorgaan Wim, had ie gezegd.

En de dag daarop was de verrassing gekomen.

Twee mooie, witte duiven.

Reuze!

Van vader en moeder, voor z'n kerstrapport.

Een fijn paartje. Echte kropperds, hagelwit.

Van een rozijnenkist had Wim, geholpen door het jongmaatje, gauw een hok getimmerd.

Met een deurtje van latjes en een luikje, opzij, voor het uitvliegen.

Hij had het zelf geleverd. Het hok groen, de latjes wit. En binnen had ie 't gekalkt.

Zo had hij z'n nieuwe duivenhok gespijkerd aan de noteboom, achter in de bongerd. Daar hing het veilig.

En toen z'n duiven uit de korf.

Hij had ze even in z'n hand gehouden, die zachte, warme lijfjes en ze toen voorzichtig in 't hok gestopt.

En 't hok had ie stevig gesloten.

Ze moesten eerst aan hun omgeving wennen, voordat ze mochten uitvliegen.

Verzorg ze maar goed, jong, had vader gezegd.

Nou, hij zou ze goed verzorgen, reken maar.

Leuk, die beestjes waren nu es ècht van hem.

De jongens van school wisten het natuurlijk allemaal al.

Hij had er niet over kunnen zwijgen, zó blij was ie er mee.

En morgen, hoera, vakantie

Wie liep dáár? 't Leek wel nee ja tòch Bas Roovers

En opeens was het, of al dat mooie weer verdween.

Wim had een hekel aan Bas.

Bas was een echte praatjesmaker, een valserik.

Omdat hij wel eens met de broodmand liep, schold Bas hem voor krent.

Eens, midden in een kring jongens, had Bas smalend gezegd, jouw vader, die krentenbakker

Zo'n verwaand jog, wat verbeeldde hij zich wel!

Zeker omdat zijn vader baas op de steenfabriek was.

Hij dacht altijd méér te zijn, dan de andere jongens.

En dóm dat ie was!

Ja, spieken, dat kon ie.

Maar hij liep er laatst toch maar lekker in. Net goed voor hem.

Wat moest hij hier nou weer uitvoeren, achter hun boomgaard?

Zeker weer wilgetenen snijen langs het griendland, of zoiets.

Zo'n vreemde snuiter

Gelukkig, hij scheen niks te merken.

Bang was ie niet, maar liever bleef hij em uit de buurt.

Bas was sterk, veel sterker dan hij.

Anders

Traag schemerde de morgen over het grijze landschap.

Laaghangende wolken omnevelden alles met een dichte, kleffe mist.

Van bomen en heesters tikkelden grote droppels.

Wim had niet lang geslapen.

Hij was nieuwsgierig naar z'n duiven.

Zouden ze het voer al òp hebben?

Even vader goeienmorgen zeggen, in de bakkerij.

Door de deur kwam de geur van vers brood.

„Hallo, Wimpie!”, riep vader, z'n wit bestoven arm zwaaiende, „kun je straks wat stoeten voor me wegbrengen?”

„Zijn ze al klaar?”

„Jewel, om u te dienen,” grapte Dekker, „maar ga eerst je duiven maar voeren, anders verhongeren die zielepoten nog.”

Dicht klapte de deur van de bakkerij.

In de bijkeuken stond het voer, maïs en duivenbonen.

Wim vulde een bakje er mee. Streek het met z'n vinger af.

't Duivenontbijt, lachte ie.

96

Hé, wat was 't nat in de bogerd.
Alles glom van de nattigheid.
Helemaal achterin hing z'n hok.
Moeder was een beetje bang voor d'r bleek, met
die duiven.
Ze maken alles zo vuil.
Nou, dat kon hem niks schelen. Hij vond 't fijne
beestjes Wat? Open? 't Luikje
los?
Even stond hij stil, roerloos.
Een ogenblik was 't, of al 't bloed uit z'n gezicht
wegvloeide.
Om z'n lippen krampte ingehouden drift.
Toen sprong hij met een ruk naar voren, 't laddertje
op. Rukte wild het deurtje open Léég Op de
bodem een paar kleine, witte veertjes.
Even staarde hij in 't vreemd-lege hok. Een fel-rood
vlamde over z'n gezicht. Z'n lippen beefden.
„Ze zijn gestolen,” hijgde hij plotseling.
Toen sprong ie naar omlaag.
't Bakje met voer slingerde hij ruw weg.
Hij wist 't ineens zeker, héél zeker.
Ze waren gestólen
Woest balde hij z'n vuist in de richting van het
griendland en stampvoette van nijd.
„Bas!” stootte hij er eindelijk met moeite uit.
Nu begreep ie waarom Bas gisteren zo langs het
griendland sloop. Waarom ie zo geheimzinnig deed,
achter hun boomgaard
Daar hing nu z'n mooie hok Leeg Ge-
plunderd
't Grijsde hem aan.
O, het liefst had hij 't van de boom gerukt en stuk-
getrapt
Achter z'n ogen brandden hete tranen. Van nijd;
van verdriet.

Nee, hij wilde niet huilen. Hij wilde schreeuwen. Schreeuwen van woede over dien gluiper dien dief

Was ie maar sterk, héél sterk Dan Opge-
wonden liep hij terug, naar de schuur. Daar liet hij
zich op een stapel zakken vallen.

En, met z'n hoofd op de werkbank, snikte hij z'n
bitter verdriet uit

Naar vader, flitste 't door hem heen.

Nee, nee, hier kon ie zich laten gaan. Stampvoeten
van drift. Schelden op Bas

. . . . Met een ruk ging de deur open.

„Hé, jij hier? Wat 's dat nou? Ik dacht dat je krenten-
stoeten voor me zou wegbrengen?”

En toen kwam het verhaal. Met horten en stoten.
Vader luisterde met aandacht.

„Ja, àls hij 't gedaan heeft, vind ik 't gemeen. Maar
je weet 't immers niet zeker? Je hebt toch niet gezien,
dat ie 't deed?”

„Omdat ik em niet liet afkijken,” driftigde Wim,
„ik zou”

„M'n eigen rechter wel willen zijn,” vulde vader aan.

„Nee Wim, en het is maar goed ook, dat we dat
niet mógen zijn.”

„Maar vindt u het dan niet erg?” vroeg Wim bits.

„Natuurlijk jongen, ik vind 't zelfs héél erg, maar
voor den dader erger dan voor jou.”

's Avonds, aan tafel, las vader uit de bijbel.

Uit Mattheüs 6.

. . . . Gij dan bidt aldus: Onze Vader, die in de
hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd.

Uw koninkrijk kome. Uw wil geschiede

Wim hoorde niet. Wilde niet horen.

Opeens Want indien gij den mensen hunne
misdaden vergeeft, zo zal uw hemelse Vader ook u
vergeven.

Maar indien gij den mensen hunne misdaden niet vergeeft, zo zal ook uw Vader uwe misdaden niet vergeven.

Vergeven Vergeven

Ja, dat was gemakkelijk gezegd.

Daags voor Kerstmis.

De wind was omgelopen en had vorst gebracht.

Helder, zonnig vriesweer.

Wijd koepelde een strak blauwe hemel boven het vlakke land.

Fel blikkende het zonlicht op het rimpelende watervlak van de rivier.

Het wassende water had de uiterwaarden nu geheel overstroomd en klotste tegen de zware basaltblokken van de dijkglooiing.

Hier en daar stak nog een boom of paal boven het water uit of wees een bakende plaats aan van een krib.

Op de rivier was een druk beweeg van vaartuigen, stroomop en stroomaf.

Langs zij een grote aak voer het bekende bootje van den parlevinker, die al varende z'n zaken deed

Snel, met gewaagde slingeren, fietste Wim Dekker langs de kronkelende dijk.

Voorop een grote mand. Het deksel half open.

Vorbij het veerhuis liet hij zich even naar voren glijden en, rustend op het frame, keek hij een ogenblik naar het drukke verkeer op de brede rivier.

Uit de pijp van een zware sleepboot golfde dikke, zwarte rook.

'n Leuk baantje, dacht ie, sleepbootkapitein.

Altijd op 't vrije water, in weer en wind, met zon en golven.

't Leek hem heel wat prettiger dan de hele dag in een bakkerij, bij een hete oven, met de weeë geuren van warm brood en gebak.

Elk werk is mooi, had meester eens gezegd, als je het maar met bezieling doet.

Nou, als hij keek naar z'n vader, die elke morgen weer even vrolijk ging bakken, ja, dan geloofde hij het ook.

„Zo bakkertje, je klanten wachten op brood, hoor!” klonk het achter hem.

„Dag meester,” groette Wim, toen hij omkeek en meneer Van Duinen voorbij zag fietsen.

Die gaat zeker naar huis met de Kerst, dacht Wim, toen ie weer voortkarde.

Fijn toch die feestdagen! Dan was alles zo anders, zo zonnig in huis

Het licht van de korte winterdag verschemerde al, toen Wim langs de stille dijk terugpeddelde.

Ook op de rivier werd het nu stiller.

Alleen een roeiboot Hé? Wat was dat? Wenkte iemand?

Even aantrappen.

Ja, een jongen in de boot wenkte naar hem.

Nu zag ie 't duidelijk. Boven de uiterwaarden voer het nee, 't lag stil gek ja, zie je, hij blééf wenken kijk, wéér

Nog even spurten door de bocht remmen.

Krassend schuurde z'n band; trok een donkere veeg over de harde grintweg.

Haastig gooide ie z'n fiets in de berm.

Kijk Hè? die jongen was Bas Roovers

'n Grap?

Een plotselinge nijd flikkerde in hem op.

M'n duiven, flitste het door hem heen.

„Hallooo! Hallooo!” klonk het zwak over het water.

Bas zette z'n handen om z'n mond.

Riep

Maar z'n stem ging verloren in de wijdte van het landschap.

100

Roerloos staarde Wim over het brede watervlak naar de kleine roeiboort.

Zou ie op 'n krib zitten? Nee, dat kon niet....

En opnieuw gebaarde Bas, om te helpen.

Nog stond hij daar, Wim. Werkeloos.

Maakte Bas tóch gekheid?.... Of?....

Toen zag ie z'n wanhopige pogingen.

Met een roeispaan probeerde Bas de boot vlot te krijgen.

Maar de riem vond geen steun, ging tot 't einde in 't water.

En de boot verwikte niet.

Lag onbeweeglijk.

Weer riep Bas.

Wim ving enkele vage klanken op.

Nee, dat was vast geen gekheid.

Zou ie helpen?....

Even ging z'n oog langs de dijkvoet. Daar lag een roeivlet van Aalt, den visser, vastgemeerd.

Zou ie de boot losmaken? Naar hem toeroeien?

Hij kon 't best. Boven de uiterwaarden stond weinig stroom.

En dan....?

Bas helpen....?

Z'n vijand....?

Die z'n duiven had gestolen....

Die dief....

Nee, hij deed 't niet....

Maar.... mocht dat....?

Kwaad met kwaad vergelden....?

Hij weifelde.... Eén, twee seconden....

Toen.... snel pakte hij z'n fiets, sprong er op en reed weg.

Ziezo, nu kon ie ook es in de rats zitten.

Z'n verdiende loon.

Nog even keek hij terzijde.

Hier lag 't bootje. 't Schuurde langs de stenen glooiing

Over het water snerpte een schel gefluit.

Dat deed Bas op z'n vingers, wist ie.

Even hield hij in

Afstappen? Toch helpen? Nu kon 't nog Doen? Ja?

Hij zag z'n open duivenhok

Nee, doorrijden trappen snel
weg van die plek niet denken meer rijden
. . . . rijden

Toen hij het dorp naderde, pinkelde reeds hier en daar een lichtje langs de rivier.

De zon was vroeg weggezakt achter violette wolken.

De schemering viel nu snel.

Een koude wind stak op.

We krijgen vannacht sneeuw, hoorde Wim in 't voorbijrijden de wegwerker tegen z'n maat zeggen.

Sneeuw. Even schrok hij Vóórt hier was de afrit al Snel zette hij z'n fiets in de schemere wagenschuur en liep, achterom, naar huis.

Die avond kon Wim niet slapen.

Moe en warm woelde hij om en om.

Aldoor moest hij weer denken aan het gebeurde van 's middags.

En weer zag hij het bootje dobberen op het brede water.

Weer hoorde hij Bas roepen om hulp.

Hij zag hem wenken.

En hij was weggelopen, zonder te helpen.

Laf wreed was 't.

Hij wist 't en had er niemand van verteld.

Zouden ze Bas bijtijds hebben opgemerkt?

Nog vóór de avond?

Hè, hij rilde nu hij er aan dacht

De donkere avond die opstekende wind
dat zwarte, kolkende water

En verschrikt luisterde Wim naar de wind, die
gierde om 't huis en rukte aan de luiken.

Zou Bas nu veilig thuis zijn? Of?

O, hij durfde dat vreselijke niet eens doordenken

Dan was 't zijn schuld

Hij voelde de angst opschroeven in z'n keel. Het
klamme zweet brak hem uit.

Nee, zó kon hij niet slapen, onmogelijk

Een windstoot

Hij kromp ineen

Hoorde hij roepen?

Even luisterde Wim Stil

Nee, 't was de wind, die zuchtte en steunde.

Wat voelde hij zich nú ongelukkig.

Hij had wel willen schreeuwen van angst, zó bang
was ie

Beneden klepperde een deur.

Buiten sloeg de torenklok, maar de wind nam de
klanken mee in grillige cadans.

Hoe laat zou 't zijn?

Zouden vader en moeder nog op zijn?

En zou ie 't ze nu vertellen?

Of?

Nee, ze moesten 't nú weten, alles.

Wim luisterde.

Beneden bleef alles stil.

Toen voorzichtig stapte hij uit bed.

Sloop, rillend van kou, z'n kamertje uit, naar de trap.

Door een kier van de huiskamerdeur viel een licht-
streep

Toen rende hij de trap af, de kamer in Waar
vader was en moeder En gejaagd door angst,
vertelde hij

Vader had zich geen ogenblik bedacht. Hij had z'n fiets gehaald en was er in de koude avond op uitgetrokken.

Aalt zou er allicht meer van weten.

Alle kans, dat de jongen met zijn vlet was gaan varen.

Afijn, dat zou ie straks wel horen.

En vurig hoopte hij, dat het zondig zwijgen van zijn zoon geen ernstige gevolgen mocht hebben.

Boven, in z'n slaapkamertje, lag Wim wakker.

Hij wachtte al lang op de terugkomst van vader.

Het duurde zó lang nadat moeder gezegd had: „Je wordt koud, jongen; ga maar weer in bed.”

Allerlei gedachten warrelden door z'n hoofd.

Nare schrikbeelden hielden hem in angstige spanning.

Hij was rillerig en moe.

Toen viel hij in een onrustige slaap droomde

Hij zat op school, in z'n klas.

De bank achter hem was leeg

De bel had geluid.

Meester Van Duinen stond voor de lessenaar en vouwde z'n handen.

Toen werd het stil in de klas.

Hij bad Zó vreemd zó zacht Onze Vader, Die in de hemelen zijt! Uw naam worde geheiligd

En vergeef ons onze schulden Toen zweeg hij plotseling

Wim keek op.

Stil stond de meester achter de lessenaar. Z'n ogen wijd open.

Grote, droevige ogen.

En ze waren star op hem gericht.

Stiller werd het in de klas

Jongens, en z'n stem klonk akelig vreemd, zó kan
104

ik niet verder bidden, want hier zit één jongen, die z'n schuldenaar niet wil vergeven Niet wil vergeven

Langzaam echoden die woorden na

Wim zat in z'n bank, onbeweeglijk.

Die woorden golden hem. Hij had niet vergeven, niet willen vergeven.

De meester kon dus voor hem niet bidden Toen wees de meester hem aan zweeg maar meesters uitgestoken vinger kwam langzaam naar hem toe al dichter al dichter O, hij voelde het bloed naar z'n hoofd gaan.

Hij wilde roepen, maar 't was, of z'n keel werd dichtgeknepen.

Hij was zo benauwd zo bang

Hijgde naar adem

Maar al dichter snoerde z'n keel.

Hij dreigde te stikken

. . . . „Mééster!” gilte ie plotseling in doodsangst

Wild schokte hij wakker

Verward keek Wim rond.

Alles was donker en stil.

Waar was ie ?

Toen zag hij een vale lichtplek 't raam.

Gelukkig, in z'n eigen, veilig kamertje.

Hij was nu klaar-wakker.

Zou vader al terug zijn ?

Hij luisterde.

Geen gerucht drong door.

Buiten sloeg de torenklok.

„Pas twee uur,” zuchtte hij.

Bah, wat had ie angstig gedroomd.

Hoe kwam hij toch aan die nare droom ?

Toen langzaam drong het tot hem door.

Vader had 't pas gelezen, aan tafel.

En hij? Hij had niet willen luisteren, maar hij had 't tòch gehoord.

En nu wist hij 't weer, heel goed.

Die tekst uit Mattheüs.

Indien gij niet vergeeft, zo zal ook uw hemelse Vader uwe misdaden niet vergeven

En hij had niet willen vergeven, maar kwaad met kwaad vergolden.

Hij had gedacht, dat ie dàn gelukkig zou zijn, maar hij voelde zich juist erg òngelukkig.

Nee, niet Bas. Hij, híj

Hij had niet willen helpen, toen Bas om hulp riep

Hij was doorgereden, toen ie Bas in gevaar wist

Had eerst niks gezegd. Pas véél later had ie 't verteld.

Niet vergeven niet vergeven hamerde het in z'n hoofd.

Wim sloeg het dek terug.

Hij was warm, benauwd

't Was nu kerstnacht.

De nacht van Jezus' geboorte.

Morgen was 't Kerstfeest.

Hij dacht er aan met schrik.

Want hij kon géén Kerstfeest vieren.

Zó niet

Hij voelde z'n ogen vochtig worden

Toen vouwde hij z'n klamme handen

Bad

Echt met z'n hart Om vergeving

Klagend streek de wind langs het huis Rammelde aan het raam.

Wim hoorde het niet meer.

Sliep

„Maak hem maar niet wakker,” zei moeder, toen ze met vader bij Wims bed stond.

Vader was thuisgekomen wist, hoe het met Bas gegaan was.

Dat wilde hij z'n jongen vertellen, maar nu die zo rustig sliep

Met moeder ging hij zacht weg — morgenochtend dan maar

Kerstmorgen.

Wim had lang geslapen.

In z'n kamertje was 't al helemaal licht.

Hij sloeg de dekens wat terug en ging overeind zitten

„Sneeuw!”

Buiten lag een dikke laag schitter-schone sneeuw.

Ze lag hoog opgewaaid in 't raamkozijn.

Van beneden kwam stemmengerucht.

Duidelijk onderscheidde hij de hoge stem van den buurman.

„Dat was ook 'n ding met dien jongen van Roovers. Dat jong is gisteren met een vlet pardoos op 'n hekstijl gevaren. Hoe 't mogelijk is, begrijp je gewoonweg niet, maar hij zat er zo vast op als een muur, man. Ze hebben 'em er krek voor donker afgehaald. Maar nou mosten ze 'em maar es níet zien?

Je beleeft wat met die apen van jongens, Dekker.”

„Ja, man, zeg dat wel.”

„Nou, goeie morrege!”

„Tot kijk, van Dalsum!”

Een deur sloeg dicht

Wim had alles gehoord.

En in z'n hart was 'n wondere blijheid gekomen.

Om Bas

Nu wist ie, vóór hij vader ontmoette, dat alles nog goed gekomen was.

Ik dank U, Heere, zei ie zacht.

Vlug kleepte hij zich aan.

Uit de huiskamer kwamen orgelklanken. Vader speelde, wist Wim.
Zacht neuriede hij mee.

*Hoe zal ik U ontvangen,
Hoe wilt Gij zijn ontmoet*

Hè, wat was nu alles anders dan gisteravond
Beneden viel er nog veel te vertellen.

Vader was zo snel mogelijk naar het huis van Aalt gereden, maar daar was alles donker.

Op de aangewezen plek had hij niets kunnen ontdekken.

Bij doorbrekend maanlicht had hij wel de roeivletten van den visser gezien, beide vastgemeerd aan een dikke boomstomp.

Toen was hij teruggekeerd, om eerst 's morgens het relaas van den buurman te horen.

„En nu óók Bas om vergeving vragen Wim,” zei vader, toen hij van de strijd en van de overwinning van zijn jongen hoorde.

Buiten blankte de sneeuw.

Een windstille, heldere wintermorgen.

Langzaam klom de zon in de opalen winterlucht en deed heel de witte wereld glanzen in een rosse gloed.

Tussen de besneeuwde takken van els en wilg tinkelden zilveren vogelgeluidjes.

Langzaam liep Wim langs de stille fabrieksweg.

Onder z'n voeten knerpte en kraakte de verse, droge sneeuw.

Daar lag de steenfabriek.

De donkere schoorsteen rees hoog uit boven het vlakke, witte landschap.

Een ogenblik weifelde hij, toen ie 't huis van Roovers naderde.

108

Wat zouden ze daar wel zeggen?
En Bas? Zou die hem uitlachen ? Of ?
Teruggaan ?
Da's laf.
Nee, vechten wilde hij tegen die lafheid. Hij zóu
Bas om vergeving vragen. En 't kon em niks schelen,
wat ze er van zeiden.
Hij liep door belde
„Bas? jewel, wacht maar efkens”
„Bas!”, galmde 't door de gang.
„Joe !”
En toen voetstappen Bas Even steeg
een rood naar Wims gezicht 'n Aarzeling
maar toen had ie 't gezegd Onhandig ge-
meend
Bas had eerst vreemd opgekeken. 'n Beetje verlegen
gedaan Maar later had ie gewoon gepraat.
En ten slotte hadden ze elkaar, als grote mensen,
een hand gegeven.
„Je krijgt van mij een paar duiven terug”
Gestolen had ie ze niet.
Gelukkig, Bas was geen dief.
Hij had alleen om te plagen het hok opengezet en
toen
Maar nee, dat was nu allemaal voorbij
Ze hadden elkáár vergeven.

Vlugger liep Wim terug.
In het dorp luidde de kerkklok.
Helder klangde haar metalen stem in de klare winter-
lucht.
Langs de wegen kwamen al kerkgangers
In de kleine dorpskerk jubelde het orgel de eerste
feestklanken
De dienst begon
Een korte stilte

Toen klonk de zang der gemeente:

*Wat deed uit 's hemels zalen,
O, Heer der heerlijkheên,
Op aard' U nederdalen?
Uw grote liefd' alleen.
Uw eindeloos erbarmen
Met onze grote nood,
Dat als met zeeg'nend' armen
En reddend ons omsloot.*

Wim zong mee.

Maar hij luisterde ook naar de preek.

De dominee preekte over Gods kerstgeschenk aan een arme wereld.

Hij sprak over den Heere der heerlijkheid, Die woonde in de zalen des lichts en daar gediend werd door legioenen van heilige engelen.

Maar Die op aarde is gekomen, in de gestalte van een dienstknecht.

Om te dienen en zijn ziel te geven tot een rantsoen voor velen.

Heel zijn leven was dienen, offeren.

Zó lief had Hij de wereld.

En indien God ons alzo lief heeft gehad, zo zijn ook wij schuldig elkander lief te hebben

De preek was geëindigd.

Eerbiedig verhieven velen zich van hun zitplaatsen.

„Verenigen wij ons in gebed,” klonk de stem van den predikant.

„Onze Vader, Die in de hemelen zijt!

Uw naam worde geheiligd,

Uw koninkrijk kome,

Uw wil geschiede, gelijk in de

hemel, alzo ook op de aarde;

Geef ons heden ons dagelijks brood”

110

Wim luisterde.
Bad mee

„En vergeef ons onze schulden”

O, ja, hier wachtte meester Van Duinen, dacht
Wim

„gelijk ook wij vergeven onzen schuldenaren”

Ook wij vergeven, klonk het bij Wim na.
Ja, nu kon ie weer mee bidden.
Elkander liefhebben, elkander vergeven, om Christus’
wil.

Dat was zijn kerstgeschenk

„Amen,” zei de dominee.

Even een licht gerucht

Orgelklanken.

Toen zong de gemeente:

*Voor elk, die in het duister dwaalt,
Verstrekt deez’ zon een helder licht,
Dat hem in schouw des doods bestraalt
Op ’t vredepad zijn voeten richt.*

Buiten was de gave schoonheid van de stille winterdag.
Boven het sneeuwbedekte landschap koepelde een
hoge hemel vol uitbundig, wit licht.

En in ’t blanke zonnelicht flonkerden miljoenen
kristallen.

Vlug ging Wim naar huis Blij.
In hem was iets van de „grote blijdschap.”

